

Jmenuji se Bast

Autorka: Natálie Třasoňová, 12 let, 7. A, ZŠ Zachar Kroměříž

Nejsem čistokrevný, nemám papír s dlouhým rodokmenem, jsem Bast. 8.června.2015 v odpoledních hodinách jsem poprvé uviděl svět. Narodil jsem se do dobré rodiny. Maminka byla krásná, měli jsme bezvadný pelíšek a spoustu hraček. Já, moje dvě sestry a jeden bratr jsme si rozuměli a měli jsme se rádi. Maminka se o nás starala a láskyplně nás olizovala.

Pak se ale něco pokazilo. Maminka zůstala ležet, už nás neolizovala, nehrála si s námi, ani hlavu nezvedala. Paní, která nám nosila hračky a uklízela pelíšek, maminku v dece někam odnesla. Od té doby jsem ji už nikdy neviděl. Zůstali jsme v pelíšku čtyři stateční. Pak začali chodit různí, neznámí lidé. Klečeli nad pelíškem a prohlíželi si nás. Pochovali bráchu nebo sestry, pak je zase vrátili. Různě na nás volali. Pak se dělo něco pro mě nepochopitelného. Po mamince byla odnesena z pelíšku jedna sestra, poté i druhá sestra. Zůstal jsem s bratrem. Sestry jsem už nikdy neviděl! Bylo mi smutno, po mamince i po sestrách. Najednou jsem z plných plic – ani nevím, kde se to ve mně vzalo - začal štěkat! Štěkal jsem dlouho a dlouho, až jsem se unavil a usnul.

Když jsem se probudil, byl jsem v pelíšku sám. Jen já a hračky. Zůstal jsem se svou paní v domě a ve svém pelíšku. Měli jsme zahradu, po které jsem běhal, a chodili jsme na procházky do lesa. Často opakovala větu: „Ty jsi ten nejlepší živý tvor na světě!“ Moc jsem tu větu nechápal. Jednou mi říká Bast, podruhé hodný pejsek a teď tohle? Takže mé jméno je asi Bast. **Hodný Pejsek Ten Nejlepší Živý Tvor na světě.** Kromě mého dlouhého jména to byl krásný život.

Jednoho dne má paní dlouho ležela. Ležela celý den i celou noc. Pochopil jsem, že něco není v pořádku. Tak jsem zase začal štěkat. Štěkal jsem dlouho a dlouho, až jsem si vyštěkal sousedy. Poté přijeli nějakí cizí lidé a odvezli mou paní i mě z našeho domu. Paní vezli jiným autem. Někam, ani nevím kam. Mě zavezli na místo, o kterém jsem vůbec neměl tušení, že existuje. Jde o útulek pro psy. Je nás tady hodně, ale kamaráda zde nemám. Čekám a doufám, že si pro mě moje paní přijde a pohladí mě. Každý den ve 14 hodin slyším nějaký záhadný zvuk. Odrin, pes z vedlejšího kotce, říkal, že se tomu zvuku říká zvonek. Nevím, jestli je to pravda, ale vždy, když ten zvuk slyším, tak začnu štěkat z plných plic. Ostatní psi také štěkají, ale ne tak jako já! Vždy za námi přijde nějaká paní a jednoho psa si odvede a za určitou dobu zase přivede. A někdy jsem i já ten šťastný a vyvolený, kdo dostane vodítko a jde se projít s někým neznámým mimo útulek. Největší radost mám, když si mě vezme nějaké dítě. To potom běháme a hrajeme si.

Kdo mě ještě nezná, tak mě najde v městském útulku Čápka Kroměříž.

Těším se!

Váš Bast